

Arrest

nr. 86 876 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaten D. ANDRIEN & E. VINOIS, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op 10 oktober 2011 een asielaanvraag in. Op 20 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Bengaalse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Sunamgonj te Sylhet. U woonde in het gehucht Hazarigaon te Dowarabazar. In 1997 werd u lid van de Bangladesh Nationalist Party (BNP); van 2004 tot 2007 vervulde u de functie van vice-president van de Dowarabazar Jubodal, de jeugdvleugel van de BNP. In 2006 vroeg u asiel in Griekenland, u werkte er, maar keerde na een jaar terug nadat uw voorlopige verblijf werd ingetrokken. Na 2007 oefende u geen actieve functie meer uit bij de Jubodal omwille van de strenge politiek van de overgangsregering (2007-2008). Op 25 mei 2008 dienden mensen van de rivaliserende Awami League (AL) een eerste valse zaak tegen u in omwille van de verkrachting van een vrouw. Op 3 maart 2009 werd u beschuldigd van 'mili malakar'. Op 25 februari 2010 werd u beschuldigd van het gebruik van explosieven. Eind 2010 verliet u uw huis in Hazarigaon en verbleef gedurende een zestal maanden op verschillende plaatsen bij andere BNP aanhangers in Sylhet en Zakigonj. Begin 2011 keerde u tweemaal terug naar uw dorp om uw vertrek uit Bangladesh te regelen met de smokkelaar. In maart 2011 kwam u te weten dat u in de derde zaak veroordeeld was tot 7 jaar gevangenisstraf. Op 20 april 2011 vertrok u naar India, waar u op de hoogte werd gebracht van uw veroordeling in de andere twee zaken. Op 25 mei 2011 voer u met twee schepen naar Europa. Op 10 juni 2011 werd u in Italië afgezet; u bleef er tot 2 oktober 2011 toen u de trein naar Frankrijk nam. Vandaar reisde u op 9 oktober 2011 naar België, waar u de dag erna asiel vroeg.

U legde ter ondersteuning van uw relaas volgende documenten voor: een nationaliteitscertificaat, een geboorteakte, twee brieven van de BNP en 3 vertalingen van First Information Reports (FIR) met begeleidende brieven van uw advocaat.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal niet heeft kunnen overtuigen dat u Bangladesh diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet op Subsidiare bescherming zou lopen.

In eerste instantie kan uw **voorgehouden profiel van Jubodal activist** niet overtuigen. Zo zou u bij uw vertrek al 14 jaar lid zijn geweest. Desondanks blijkt u geen inzicht te hebben in hun politieke idealen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 27.03.2012, pp. 4, 5). U zegt dat u houdt van hun gedrag en principes, maar kan hier niet dieper op ingaan. U spreekt van menselijkheid en democratie, hoewel deze uitgangspunten van toepassing kunnen zijn op elke partij. Waarom u populair zou zijn geweest of welke kwaliteiten u zou hebben gehad als vertegenwoordiger ervan kan u evenmin aangeven. Ook inzake uw takenpakket beperkt uw beschrijving zich hoogstens tot een rol als tussenpersoon, zonder eigen verantwoordelijkheden of bijzondere realisaties. Daarnaast kan worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u na uw vertrek geen contact hield met uw partijgenoten; dit lijkt te impliceren dat uw banden in werkelijkheid toch niet erg nauw kunnen zijn geweest. Dit gebrek aan contact neemt niet weg dat u er twee steunbrieven van voorlegt. Daarbij dient ook te worden opgemerkt dat hoewel zij van verschillende mensen afkomstig zijn en op verschillende data zijn opgesteld, de teksten identiek zijn. Dit werpt natuurlijk vragen op over hun authenticiteit. In tegenstelling wat u beweert zijn beide brieven trouwens door BNP-vertegenwoordigers ondertekend, daar waar u stelt dat één ervan van Jubodal is. Samengenomen met uw verklaring dat u al in 2007 uw functie neerlegde is het derhalve weinig waarschijnlijk dat "machtige leden van de AL" (pp. 9, 10) er enig belang bij zouden hebben gehad om in de daaropvolgende jaren nog verschillende valse zaken tegen u te lanceren; u speelde immers geen (grote) rol en was derhalve geen politieke bedreiging.

In tweede instantie en als gevolg hiervan kan dus ook weinig geloof worden gehecht aan uw **beweerde valse zaken**. Uw verklaringen hieromtrent zijn vaag en spreken elkaar geregeld tegen (pp. 9-11). Zo kan u in de tweede zaak niet zeggen waarover de beschuldiging gaat. U weet niet wat mili malakar betekent en u heeft het niet aan uw advocaat gevraagd. Ook in de vragenlijst van het CGVS (ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 oktober 2011), gaf u aan niet te weten waarover de tweede zaak handelde. Het is bevreemdend dat u dit minstens achteraf nog probeerde te achterhalen. U beweert ook dat er drie verdikten zouden zijn; toch kan u er geen enkele van voorleggen. U legt wel begeleidende brieven van uw advocaat hierover neer. Daarbij moet er worden gewezen op het zwakke en tendentieuze Engelse taalgebruik, in deze mate dat de leesbaarheid (en dus de

professionele geloofwaardigheid) ervan in het gedrang komt. Dat de advocaat geen gerechtsdocumenten voorziet is vreemd; hij dient zich om te zaak op te volgen namelijk te baseren op afschriften die steeds bij de rechtbank verkrijgbaar zijn. In tegenstelling tot wat u beweert kunnen gecertificeerde kopies van alle documenten van het dossier dus wel degelijk worden opgevraagd (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Daarnaast zijn ook de FIR's die u voorlegt geen (Bengaalse) originelen, het gaat immers om vertalingen waarbij de echtheid van hun oorsprong niet met zekerheid kan worden vastgesteld. In dit verband dient te worden gewezen op bijkomende informatie in het administratieve dossier die weergeeft dat er veel vervalste documenten er in Bangladesh circuleren. Bovendien dient er op te worden gewezen dat het verloop van de beweerdde gebeurtenissen eigenaardig is. Zo beweert u in de vragenlijst van het CGVS dat u maar op de hoogte was van één verdict (dd. 27.10.2011, p. 4). Toch verklaart u tijdens het gehoor dat uw vader u al tijdens uw verblijf in India inlichtte over de verdichten in de andere twee zaken. Dat u ten tijde van het invullen van de vragenlijst van het CGVS niet zou hebben geweten waarover de tweede aanklacht handelde, is hiermee in duidelijke tegenstrijd. Zo zit er ook telkens ongeveer een jaar tussen de vermeende aanklachten. U zou thuis kunnen zijn blijven wonen, daar de advocaat u via uw vader op de hoogte zou hebben gebracht telkens de politie er naar u zou hebben gezocht (p. 12). Dit is weinig geloofwaardig, temeer daar u in deze periode niet werkte (p. 4), noch een politieke functie uitoefende. Daarbij spreken uw verklaringen zich ook tegen betreffende het moment waarop u onderdook. In de vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat dit was na de tweede zaak op 3 maart 2009, tijdens het gehoor houdt u vol dat dit eind 2010 was (pp. 3, 9, 10, 12). Daar u geen bevredigende verklaring kon geven voor dit belangrijke tijdsverschil, lijkt het erop dat u uw relaas recent heeft trachten bij te stellen.

In dit licht en in derde instantie dient ook te worden vastgesteld dat u niet kan aantonen dat u na 2006 wel degelijk naar Bangladesh terugkeerde uit **Griekenland**. U kan hierover geen enkel reisdocument voorleggen. Uzelf stelt dat de zaak hiervan een enig bewijs is (p. 6). Daar er zoals hierboven werd uiteengezet evenwel geen geloof kan worden gehecht aan het bestaan van deze zaken wordt uw bewering dat u nog naar Bangladesh ging verder onderuitgehaald. Dat u zelfs niet wist of u werkelijk asiel aanvraagde in Griekenland, komt ook niet geloofwaardig over. Uzelf stelt dat u er in feite heenging om te werken (p. 9). Ditzelfde motief komt terug inzake uw reis naar België. U klaagt immers herhaaldelijk over uw smokkelaar die u tegen uw zin naar Italië bracht en niet direct naar België (pp. 1, 6, 8, 12), waar u een job in een restaurant zou zijn beloofd. Het valt daarbij op dat u ongeveer 4 maanden in Italië bleef zonder asiel te vragen. Dat u zo weinig gehaast bleek om de bescherming in te roepen van een Europese overheid doet natuurlijk ook vragen rijzen over de werkelijke noodzaak hiervan.

Tenslotte dient erop te worden gewezen dat u uw **identiteit** niet kan aantonen. U legt met name geen identiteitskaart of paspoort met een foto voor, zodat evenmin vaststaat dat andere documenten wel degelijk uzelf zouden betreffen. De bewijskracht van uw geboorte- en nationaliteitsakten zijn immers beperkt. Uw paspoort zou u zijn verloren (p. 8); een identiteitskaart zou u nooit hebben gehad (pp. 7, 11). U verklaart dat u niet in uw dorp was op het moment van de registratie hiervoor. Nochtans blijkt uit informatie in het administratieve dossier dat er in 2007 en 2008 een grootschalige campagne liep die mensen meerdere kansen gaf om op de lijsten te worden opgenomen. Bovendien was deze oefening gelinkt aan de registratie voor de parlementsverkiezingen van eind 2008. Indien u zou zijn gaan stemmen zoals u voorhoudt, had men u ook een identiteitskaart moeten uitreiken. Dat u niet over dit 2 document beschikt is een bijkomende aanwijzing dat u in deze periode wellicht niet in Bangladesh was.

U heeft uw asielrelaas dus niet aannemelijk kunnen maken. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor u zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van uw relaas teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het die de toekenning van een **subsidiäre beschermingsstatus** in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde de vernietiging. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een enig middel aan: *“Manifeste appreciatiefout, Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/4, 57/7 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 197,198, 199 en 203 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, 1979), van de bewijskracht die aan een akte dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikels 1315 van het burgerlijk wetboek en volgende, artikel 870 van het gerechtelijk wetboek, artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen en de rechtspleging”*.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Verzoeker licht op geen enkele wijze toe hoe de artikelen 1315 en volgende Burgerlijk wetboek, noch artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, zouden zijn geschonden. Volledigheidshalve wijst de Raad er in deze nog op dat de aangehaalde artikelen 1349 en 1353 uit het Burgerlijk Wetboek betrekking hebben op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst en geen uitstaans hebben met de beoordeling van de geloofwaardigheid van de herkomst van een asielzoeker, hetgeen een feitenkwestie is (RvS 1 december 2011, nr. 216.653). De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is op eigen regels gegrond, terwijl artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek enkel van toepassing is op de burgerlijke rechtspleging voor de gewone hoven en rechtbanken (RvS 1 december 2011, nr. 216.653).

Verzoeker beperkt zich voorts tot de vermelding van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen en de rechtspleging in het opschrift van het middel maar licht niet toe hoe het artikel werd geschonden door de bestreden beslissing. In zoverre deze onderdelen van het middel al ontvankelijk worden aangevoerd, zijn ze ongegrond.

2.5. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653).

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. In deze gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Wat de verwijzing naar bepaalde rechtspraak van de Raad van State betreft, toont verzoeker niet aan dat deze überhaupt betrekking heeft op het asielcontentieux, noch dat het vergelijkbare zaken zou betreffen.

Daarenboven blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat (ver)vals(t)e identiteitsdocumenten in Bangladesh veelvuldig voorkomen, zodat er gereede twijfels kunnen rijzen over de authenticiteit van deze documenten te meer nu verzoeker nalaat zich genoegzaam te legitimeren.

3.1.1. Verzoeker legt een originele Engelstalige *Nationality Certificate* en een originele Engelstalige *Birth Certificate* voor. Vooreerst heeft de Raad ernstige bedenkingen bij het feit dat het originele Engelstalige documenten betreft en geen gecertificeerde Engelstalige kopieën van originele Bengaalse documenten, gezien het Bengaals de officiële landstaal is. Verder verschilt verzoekers familienaam op de beide documenten enigszins van de door hemzelf gecorrigeerde achternaam op de DVZ (vraag 2.1, tevens gehoor p. 2). Het *Nationality Certificate* is niet voorzien van een officiële hoofding, wat bevreemdend is voor een dermate belangrijk document. Uit het *Birth Certificate* blijkt verder dat de registratie pas plaats vond in 2010, wat niet nader wordt toegelicht nu verzoeker geboren werd in 1980 en hij reeds eerder internationaal reisde en het redelijk is aan te nemen dat hij zich genoegzaam kon legitimeren bij het verlaten van (en terugkeren naar) Bangladesh. Beide documenten werden overigens zeer recent uitgereikt (13 en 20 november 2011) en zijn evenmin voorzien van een foto, zodat niet kan worden vastgesteld of de in de documenten vervatte gegevens wel degelijk betrekking hebben op verzoeker, te meer nu verzoeker in 2009 in Griekenland was en niet aantoonde dat hij naar Bangladesh terugkeerde. Verzoeker laat na zijn identiteit aan te tonen met deugdelijke identiteitsdocumenten ondersteund met coherente verklaringen. Hij schiet tekort in zijn medewerkingsplicht.

Bovendien, waar verzoeker herhaalt dat hij er niet was op het moment dat de regering zich begaf naar de huizen van de inwoners, maar dat zijn naam op een lijst stond, wat voor gevolg had dat hij toch kon stemmen, kan hieruit enkel blijken dat verzoeker reeds voordien geregistreerd was (gehoor p. 11) en dat hij dientengevolge (zie objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) ook over een NID (*National Identity Card*) moet beschikken daar alle kiesgerechtigden in aanloop naar de parlementsverkiezingen van 2008 een NID kregen uitgereikt. Verder vonden deze registratiecampagnes plaats tussen juli 2007 en oktober 2008, waarbij men indien nodig, meerdere keren een woning bezocht en verklaarde verzoeker dat ze ergens in 2008 langskwamen terwijl hij net die dag niet thuis was (gehoor p. 7-8), zodat niet aannemelijk is dat verzoeker deze registratiecampagne had kunnen missen indien hij werkelijk in het land was geweest. Daar verzoeker echter stelt nooit een identiteitskaart te hebben gehad (gehoor p. 7), maakt hij niet aannemelijk naar Bangladesh te zijn teruggekeerd. Dit ondergraaft op fundamentele wijze verzoekers asielrelaas.

3.1.2. Daar waar verzoeker overigens meent dat verweerder bij twijfel hierover vragen had moeten stellen, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker wel degelijk gevraagd werd naar zijn volledige naam en *nicknames*, zijn geboortedatum en -plaats, nationaliteit, huwelijkse status en verblijfplaatsen (gehoor p. 2, tevens vragenlijst en verklaring DVZ), zodat allerminst kan beweerd worden dat deze gegevens niet gevraagd en onderling geverifieerd werden. Verzoekers verwijzing naar de artikelen 9 *bis* en 9 *ter* vreemdelingenwet is in deze niet relevant daar dit van onderhavig beroep onderscheiden

procedures betreft die desgevallend uitzonderlijk een (tijdelijke) vrijstelling van het voorleggen van een identiteitsbewijs toestaan.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

3.3. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift nog naar artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen, meent dat de CGVS geen rekening heeft gehouden met alle elementen en stelt *“In Bangladesh is de situatie voor de leden van de oppositie heel gevaarlijk”*. Verzoeker verwijst naar landeninformatie en besluit dat hij *“een scan van een attest van de BNP neerlegt, hij de zoon is van een belangrijk man van de BNP die persoonlijk aangevallen en bedreigd werd”*.

3.3.1. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn politieke vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Waar verzoeker het CGVS een manifeste appreciatiefout verwijt door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden, duidt verzoeker vooreerst niet aan op welke concrete, verscheidene, meest nadelige interpretaties dit dan wel betrekking zou hebben, noch blijkt dergelijke boutade uit een eenvoudige lezing van het gehoorverslag en de bestreden beslissing. Tevens kan uit het administratief dossier niet blijken dat verzoeker *“een scan van een attest van de BNP neerlegt, hij de zoon is van een belangrijk man van de BNP die persoonlijk aangevallen en bedreigd werd”*. Integendeel aangaande zijn vader beperkte verzoeker zich enkel tot de vermelding zijn *“vader was supporter”* (gehoor p. 6). Derhalve is dit onderdeel van het middel niet feitelijk gegrond.

3.3.2. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non* zoals blijkt uit hetgeen volgt.

3.3.3. Verzoekers bewering dat hij wel op redelijke wijze informatie kon geven over zijn partij en zijn functie binnen de partij, mist grondslag. Immers verzoekers verklaringen opgenomen in het CGVS-verhoorverslag inzake de ideologie en politieke principes van de BNP zijn ontwijkend, vaag en kunnen slechts duiden op zijn onbekendheid met de BNP (*“Waarom koos u voor de BNP?” “Omdat ik van de principes hou sinds ik student was.” “k ga ervan uit dat u ervan houdt maar waarom van deze principes?” “Toen ik student was hield ik van hun gedragen.” “Wet is hun gedrag en wat zijn hun principes?” “k hield van de president en VP, ik ging naar hun meetings, ik hield van hun gedrag.” “Mijnheer waarom verkoos u de BNP boven andere partijen, welke principes?” “Ik was in college en hield van BNP omdat AL in geweld geloven, ze dragen wapens, BNP gelooft hier niet in, ze geloven in geweldloze politiek.” “Iets anders?” “BNP spreekt altijd over de mensen, hoe ze kunnen helpen?” “Wat*

zijn de basis partijpolitieke principes van de BNP?" "Het belangrijkste is menselijkheid tonen en vrede in BGD maken en mensen helpen, ze redden van politiegeweld." "Wat is de ideologie van de BNP, de fundamentele principes van de BNP?" "In democratie." "Nog iets?" "Er zijn veel andere politieke ideeën maar die weet ik niet." CGVS-verhoor p. 4-5).

Evenmin kan verzoeker zijn concrete functie-inhoud enigszins verduidelijken ("Waarom kreeg u de positie van VP?" "ik werd verkozen door mijn kwaliteiten en door mijn populariteit." "Wat waren uw kwaliteiten en hoe werd u populair?" "In mijn gebied is er geen meeting waaraan ik niet deelnam. ik had connectie met iedereen, zelfs de parlementairen, mensen hielden van mij, ze luisterden naar mij, want ik spreek niet over mijzelf, maar over politiek en partij." "Welke interessante zaken vertelde u over politiek en partij?" "Ik sprak over de principes van de BNP en gedurende de overheid wat ze realiseerden. Je weet dat de situatie in BGD zo is dat politie veel fout doet, onschuldige mensen martelen, ik protesteerde hier altijd tegen. Ik probeerde gebied te ontwikkelen met de MP." "Kan u in detail vertellen wat u bereikte en hoe?" "Er zijn veel ontwikkelingsprojecten waarbij ik betrokken werd met hulp MP.", gehoor p. 5), te meer hij eerder algemeen sociale werken vermeldt (repareren bruggen, geld inzamelen voor overstromingen) waarbij hij optreedt als verbindingspersoon en organisator, dan dat hij politieke activiteiten beschrijft.

Van een jarenlang actief lid (1997 - 2007) en lokale vicepresident van Jubodal kan minstens verwacht worden dat hij zijn partij en hun ideologie en partijstandpunten alsmede zijn eigen functie en verantwoordelijkheden gedegen kan benoemen en toelichten, *quod non*. Verzoeker toont geen politieke interesse aan, laat staan enig politiek activisme en dit gedurende tien jaar. Zijn politieke profiel komt verzonnen voor.

3.4. Voorts legt verzoeker een reeks documenten neer terwijl het niet louter volstaat documenten aan te brengen maar er tevens aannemelijk gemaakt moet worden dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Bovendien dienen ze te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat zoals hoger wordt aangegeven, niet het geval is. De neergelegde partijgetuigenissen hebben geen officieel karakter zodat hun bewijswaarde slechts relatief is; dit klemmt te meer nu de inhoud van de beide partijgetuigenissen volkomen identiek is terwijl er wel degelijk een verschil tussen een vertegenwoordiger van Jubodal en van de BNP bestaat en verzoekers vergoelijkingen op dit punt niet kunnen worden aanvaard. De neergelegde stukken komen dan ook voor als complaisancestukken gemaakt voor onderhavige procedure.

4. Aangaande de reeds neergelegde documenten, werd in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de FIR's geen Bengaalse originelen zijn, maar Engelstalige gecertificeerde kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld; de documenten niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen en uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat (ver)vals(t)e gerechtsdocumenten in Bangladesh veelvuldig voorkomen, zodat er gereede twijfels kunnen rijzen over de authenticiteit van deze documenten. Opnieuw benadrukt de Raad dat het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van de neergelegde documenten tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De attesten van verzoekers advocaat zijn evenmin officiële gerechtstukken en worden net opgemaakt ten behoeve van verzoekers verweer zodat hier bezwaarlijk enige objectieve waarde aan kan worden gehecht. Verder stelt de Raad tevens vast dat verzoeker zijn identiteit nergens bewijst zodat evenmin kan worden vastgesteld of de documenten überhaupt op hem betrekking hebben. Verzoeker die beweert dat hij drie keer veroordeeld werd, legt slechts FIR's neer waaruit niet kan blijken dat een vervolging werd ingesteld en een veroordeling werd uitgesproken, en dit terwijl hij frequent contact onderhoudt met zijn ouders (gehoor p. 3) en verzoekers vader speciaal een advocaat had aangenomen (gehoor p. 7). Verzoekers komt aldus niet verder tot het vertellen van een ongestaafd verhaal.

4.1.1. Daar waar verzoeker beweert dat hij wel weet waarover de twee andere beschuldigingen handelen, merkt de Raad op dat dit niets af doet aan de overige vaststellingen, zoals verzoekers tegenstrijdige verklaringen inzake het verdicht in zijn zaken (gehoor p. 10), dewelke dan ook

onverminderd overeind blijven. In zoverre verzoeker thans opwerpt dat hij weet dat de tweede zaak om diefstal van goederen gaat, bleek dit niet uit zijn verklaringen op het CGVS *"Ik weet niet waarvan ik beschuldigd werd. Wel dat het onder Penal Code 107 valt."* (vragenlijst p. 3), wat echter niet blijkt uit de voorgelegde FIR, dan wel dat *"Er was artikel Mili Malaka en ik was hieronder beschuldigd onder dit artikel"* *"Wat betekent Mili Malaka?"* *"Ik weet niet wat het betekent. Dat staat er geschreven."* (gehoor p. 9). Wat het tijdstip van onderduiken betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker initieel verklaarde dat dit na de tweede zaak van 3 maart 2009 was (vragenlijst p. 3), nadien stelde dat dit in 2011 was (verklaring vraag 9) en tenslotte eind 2010 was (gehoor p. 3, p. 9)

Het geheel van verzoekers verklaringen zijn onvoldoende om de achterliggende redenen van inbeschuldigingstellingen aan te tonen. Verzoekers kan geen politiek profiel aantonen, zodat evenmin is aangetoond dat zijn voorgehouden vervolging – in zover al waarachtig, *quod non* – politiek geïnspireerd is, te meer verzoeker op het moment van de voorgehouden vervolging niet langer politiek actief was. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat de klachten – voor zover deze waarachtig zijn, *quod non* – ongerechtvaardigd zouden zijn en bovendien belet niets hem ervan deze aan te vechten voor de nationale Bengaalse rechter, desnoods in beroep, wat hij niet heeft gedaan (gehoor p. 11).

4.2. Ter terechtzitting toont verzoeker nog bijkomende documenten. Een bundel met drie nieuwe gerechtsdocumenten in het Bengaals, een bundel met stukken over zijn afgelegde studies en voorts een geboortecertificaat en een *citizenship* attest in het Bengaals. Verzoeker stelt dat hij de studieattesten heeft gevraagd om sneller en beter werk te kunnen vinden. De overige documenten zijn niet vertaald en verzoeker geeft evenmin enige nuttige toelichting over de oorsprong van deze documenten. Niettegenstaande de zaak wordt aangehouden om verzoeker de kans te geven alsnog een inventaris op te stellen en verduidelijking te geven, beslist verzoeker zelf deze stukken niet neer te leggen. Er kan aldus slechts worden vastgesteld dat verzoeker zijn verdediging niet wenst te voeren op de stukken die hij nochtans zelf heeft getoond ter terechtzitting en niettegenstaande verzoeker ter terechtzitting op het belang van de documenten werd gewezen.

4.2.1. Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing (*"Het feit dat verzoeker sinds 2007 niet meer actief is, is niet onverenigbaar is met het feit dat hij in 2008 bedreigd werd"*), het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses (*"Een keer dat je gekozen hebt, ben je er gewoon van overtuigd dat het de beste is zonder het precieze programma te kennen"*, *"Bovendien, was hij reeds 2007 niet meer echt actief voor de BNP, Juboda"*), het feit dat verzoeker thuis kon verblijven, kon enkel gebeuren door zijn discretie tijdens die periode), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.3. Aangaande verzoekers verblijf in Griekenland blijkt uit verzoekers verklaringen dat er vingerafdrukken werden genomen en dat verzoeker er een verblijfsvergunning kreeg, maar niet dat er stappen in een asielprocedure werden ondernomen (gehoor p. 6). Derhalve blijkt niet dat verzoeker asiel heeft aangevraagd in Griekenland en is minstens merkwaardig dat verzoeker niet weet of hij nu eigenlijk asiel aanvroeg of niet. Dat verzoeker documenten die dateren van 2008-2009 en 2010 heeft voorgelegd, is geenszins een bewijs van zijn terugkeer naar Bangladesh nu verzoekers vervolging niet aannemelijk is.

Evenmin vroeg verzoeker asiel aan in Italië. Dat *"Italië is geen geliefd land en de vluchtende personen weten dat het niet het geschiktste land is om een asielaanvraag in te dienen"*, kan dit allerm minst verschonen dat verzoeker niet onmiddellijk na het ontvluchten van zijn land van herkomst asiel aanvroeg. Dit haalt de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven nog verder onderuit. Immers kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te

verkrijgen. De vaststelling dat de Raad verschillende uitzettingen naar Italië in uitvoering van de Dublin II verordening heeft geschorst, kan verzoekers nalatigheid in Griekenland en Italië niet toedekken. Verzoekers handelwijze is daarbij incoherent. Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker meent in Griekenland en Italië geen bescherming nodig te hebben voor dezelfde motieven als in België aangebracht, en hij ook (voor zover geloofwaardig) terugkeert naar Bangladesh.

4.4. Verzoeker wijst er tenslotte nog op dat de situatie in Bangladesh voor leden van de oppositie heel gevaarlijk is en citeert uit een rapport van *Amnesty International* van 2011. In deze volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.6. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.7. Verzoeker stelde een “beroep tot vernietiging” in. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker gaat er aan deze eveneens aan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

4.8. De overige argumenten kunnen de Raad niet tot andere conclusies leiden.

4.9. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. ROSIER	K. DECLERCK
-----------	-------------